

Република Србија
УПРАВНИ СУД
24 У 8172/13
03.04.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Гордане Богдановић и Весне Лазаревић, чланова већа, са судијским помоћником Јеленом Капетановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., кога заступа Светлана Жабалџац, адвокат из Шапца, Карађорђева бр.20, поднетој против Министарства финансија и привреде Републике Србије, чији је правни следбеник Министарство финансија Републике Србије, Пореска управа, Регионални центар Београд, ради поништаја решења бр. 4336-2/2009-20 од 08.04.2013.године, у правној ствари одлагања извршења решења, у нејавној седници већа, одржаној дана 03.04.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Пореске управе - Филијале Шабац, број 433-1-12/08 од 17.11.2008. године. Наведеним решењем одбијен је, као неоснован, захтев тужиоца, поднет 28.10.2008. године - допуњен 14.11.2008. године, којим тражи одлагање извршења решења Царинарнице Шабац бр. П-150/06 од 14.11.2006. године, којим је тужилац оглашен одговорним за шест прекршаја у реалном стицају из члана 332. став 2. и 3. у вези са чланом 334. став 1. тачка 1. Царинског закона и кажњен новчаном казном у јединственом новчаном износу од 220.000,00 динара, и обавезан је да на име противвредности за путничка моторна возила, означена у тачки I изреке решења, уплати износ од 380.000,00 динара.

У тужби поднетој овом суду дана 16.05.2013. године тужилац побија законитост оспореног решења, наводећи да је захтев Царинарнице Шабац за уплату износа од 600.600,00 динара постављен прерано, јер је тужилац покренуо поступак пред Врховним судом Србије у предмету Уп 667/07, где је предложио поништај решења донетог у царинском поступку. Сматра да је оспорено решење паушално, указујући да није цењен навод жалбе да се застане са поступком извршења до окончања управног спора пред овим судом. Истичући да би наплатом наведеног износа претрпео ненадокнадиву штету, предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

Тужени орган у одговору на тужбу остаје у свему при наводима изнетим у образложењу оспореног решења и предлаже да суд тужбу, као неосновану, одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у

смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је по оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета произлази да је Управа царина-Царинарница Шабац доставила Пореској управи-Филијала Владимирци налог за принудну наплату решења Управе Царина, Царинарница Шабац П-150/06 од 14.11.2006. године, које је постало правоснажно 16.11.2007. године, са захтевом за извршење принудне наплате дуга од тужиоца у износу од 600.600,00 динара. Из списка даље произлази да је опоменом Пореске управе-Филијале Шабац од 21.10.2008. године тужиоцу наложена уплата доспелих обавеза по наведеном решењу. Поднеском од 28.10.2008. године тужилац је предложио наведеном пореском органу да застане са поступком извршења решења до окончања поступка пред Врховним судом Србије, покренутом по његовој тужби против решења Управе царина. Пред првостепеним органом је одржана расправа, о чему је сачињен записник од 14.11.2008. године, на којој су тужиоцу разјашњења спорна питања у вези царинског дуга, обухваћеног опоменом од 21.10.2008. године, и на којој је тужилац прецизирао свој поднесак тако што је тражио одлагање извршења решења од 14.11.2006. године у смислу члана 16. Закона управним споровима, па је поступајући по том захтеву првостепени орган донео ожалбено решење.

Решавајући о жалби тужиоца изјављеној против првостепеног решења, према оцени Управног суда, правилно је тужени орган оспореним решењем одбио исту, као неосновану, налазећи да је првостепени орган на основу потпуно утврђеног чињеничног стања, без повреде правила поступка, правилно оценио да нису испуњени кумулативни услови за одлагање извршења решења из члана 16. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“ бр.46/96), којим је, између осталог, прописано да ће по захтеву тужиоца, орган чији се акт извршава, односно орган надлежан за извршење, одложити извршење до правноснажности судске одлуке, под условима прописаним у том члану. Ово стога што је основан закључак туженог да је одлагање извршења противно јавном интересу са аспекта реализације јавних прихода, односно због заштите јавног интереса нужно је предузети све мере ради наплате дуга. У образложењу оспореног решења тужени је, такође, правилно закључио да је првостепени орган био надлежан за одлучивање о захтеву тужиоца, позивајући се на члан 395. Царинског закона („Сл. гласник РС“ бр. 73/03...62/06), којим је прописано да се на поступак по царинским прекршајима примењују и одредбе Закона о прекршајима, ако овим законом није друкчије прописано, као и на одредбу члана 313. став 4. Закона о прекршајима („Сл. гласник РС“ бр.44/89 и „Сл. гласник РС“ бр.21/90...55/04), који је био у примени у време доношења првостепеног решења на основу чланова 307. и 308. Закона о прекршајима („Сл. гласник РС“ бр.101/05, 116/08). Чланом 313. став 4. наведеног Закона о прекршајима је прописано да принудну наплату новчане казне за извршени прекршај и трошкова прекршајног поступка врши надлежни порески орган по прописима о принудној уплати пореза.

Управни суд је ценио наводе тужбе да тужени није одговорио на наводе жалбе да се застане са поступком извршења до решења управног спора пред ранијим Врховним судом Србије, па је нашао да су без утицаја на другачије одлучивање, с обзиром да је тужени основано закључио да је правилно одлучено првостепеним решењем. Имајући у виду да су у образложењу ожалбеног решења дати довољно јасни, чињенично и правно образложени разлози због којих нису испуњени услови за одлагање извршења решења од 14.11.2006.

године, као и то да су првостепени и другостепени поступак јединствени, суд налази да тужени није био у обавези да одговара на наводе, на које је првостепени орган у свом решењу правилно одговорио. Поред тога, из образложења оспореног решења се види да је тужени ценио остале наводе жалбе и да је за ту оцену дао јасне разлоге, које као правилне у свему прихвата и овај суд.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 03.04.2015. године, 24 У 8172/13

Записничар,
Јелена Капетановић, с.р.

Председник већа - судија
Душанка Марјановић, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР